

λῆς τοῦ βρέφους ὑπὸ τοῦ μέλλοντος ἀναδόχου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως ἢ τὴν ἐπιοῦσαν Σάμ. 3) Τὸ ἐπὶ τοῦ ἐφαπλώματος τοῦ νυμφικοῦ ζεύγους ἀποτιθέμενον ἀργυροῦν νόμισμα Θράκ. (Κασταν.) 4) Τὸ ἀργυροῦν νόμισμα ἢ κόσμημα ἢ ἄλλο δῶρον τὸ διδόμενον εἰς νεό-νυμφον γυναῖκα ἢ νεογνὸν Ἡπ. Πελοπ. (Μάν.) κ.ά.: Ἔμασε ἡ νύφη ἀπὸ τ' ἀσημώματα δέκα λίρες Ἡπ. 5) Τὸ ἀργυροῦν νόμισμα τὸ διδόμενον ὡς δῶρον εἰς τὸν σκάπτοντα τέσσαρας λάκκους σταυροειδῶς εἰς τὸ μέσον ἀγροῦ προοριζομένου δι' ἀμπελοφυτεῖαν Πελοπ. (Γορτυν.)

ἀσημώνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.) ἀσημώνω Καππ. (Ἀραβάν.) ἀσημών-νω Κύπρ. ἀσημίωνω Ἡπ. ἀσ'μώνω Θράκ. (Κασταν. Σαρεκκλ. κ.ά.) ἀδ'μώνω Σκυρ. ἀσ'μώνου βόρ. ιδιῶμ. ἀδ'μώνου ἑνιαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀσημούκου Τσακων. ἠσημών-νω Σύμ.

Τὸ μεσν. ἀσημώνω. Ἰδ. Μαχαιρ. 1,8 (ἐκδ. RDawkins) «ἐσήμωσεν τὸν... σταυρὸν μετὰ ἀργύρου, χρυσίου καὶ μαργαριτάρου». Ὁ τύπ. ἀσημίωνω κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀσήμι.

1) Ἐπενδύω δι' ἀργυροῦ ἐλάσματος σύνηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων.: Ἀσημώνω τὴν εἰκόνα-τὸ εὐαγγέλιο-τὴν πιστόλα κττ. Ἀσημώνω τὸν αἰ-Γεώργι-τὴν Παναγία κττ. (τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τῆς Παναγίας) σύνηθ. Παναγίτσα ἀσημωμένη ΑΠαπαδιαμ. Χριστούγ. τεμπέλη 55 || Φρ. Τὴν ἀσήμουσι τὴ δ'λεῖα (ἐκέρδισε τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ μετὰ πολλὰς δαπάνας εἰς δικαστικά ἔξοδα καὶ εἰς δῶρα) Μακεδ. || Παροιμ. Ὅσο κι ἂν ἀσημώσης τὸ φηκάρι, σὰ δὲν κόφτει τὸ σπαθὶ χαμένα τά 'χεις (ἐπὶ τῶν ἐπιδιωκόντων δι' ἐξωτερικῶν ἐπιδείξεων νὰ καλύψουν τὴν γυμνότητά των) Ἡπ. || Ἀσμ.

Ἡ θὰ σὲ ντύσω μάλαμα ἢ θὰ σὲ ἀσημιώσω Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Μαχαιρ. ἐνθ' ἄν. 2) Ἐπιχρίω δι' ἀργύρου, ἐπαργυρῶ σύνηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων.: Ἀσημώνω τὸ δίσκο-τὸ καντήλι-τὸ ρολόι-τὰ κουτάλια κττ. σύνηθ. Συνών. ἀσημοκαπνίζω. β) Προσδίδω χρῶμα ἀργυροῦν ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 53 Ἰδραγούμ. Ὅσοι ζωντ. 84 ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 101 Ἀπὸ τῆ ζωῆ τοῦ δειλ. 19 ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1,395 (Ἐβδομαδ. Τύπ. 2 Αὐγούστου 1934): Κοιτάζει τὴ θάλασσα ποῦ τὴν ἀσημώνει τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 101 Τὸ καμαράκι φωτίζεται ἀπὸ τὸ φεγγαρήσιο φῶς ποῦ ἀσημώνει τὰ προσώπακια τῶν παιδιῶν ποῦ κοιμοῦνται ΚΠαρορ. Ἀπὸ τῆ ζωῆ τοῦ δειλ. 19. Ἐνα μικρὸ φεγγάρι... ρίχνοντας χλομὲς ἀντιφεγγιές 'ς τὴ θάλασσα τὴν ἀσήμωνε Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἄν. Ἀμα τέλειωνε τὸ σκοτάδι καὶ τὸ φεγγάρι ἀσήμωνε τὰ περιγιάλια, τότες δούλευε μπαλωματῆς (Ἐβδομαδ. Τύπ. 2 Αὐγούστου 1934) || Ποιήμ.

Ἦ καραβάκι ποῦ ὁργάνεις | τὸ ζαφειρένιο σου χωράφι καὶ μὲ ἀφροὺς τὸ ἀσημώνεις

ΑΠροβελ. ἐνθ' ἄν.

Μ' ἀκόμα φέγγει ὁλόχρυσος ὁ πλάτανος καὶ ἡ λεύκα τρεμάμενη ἀσημώνεται

ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. 3) Δωροῦμαι ἀργυροῦν ἢ χρυσοῦν νόμισμα ἢ κόσμημα ἢ ἄλλο τι χρηματικὸν δῶρον συνήθως εἰς νεογέννητον ἢ βαπτιζόμενον βρέφος, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνήλικας δι' εὐτυχές τι συμβάν σύνηθ.: Ἀσημώνω τὸ παιδί (ρίπτω εἰς τὸν λουτήρα τοῦ νεογεννήτου ἀργυροῦν νόμισμα ὡς δῶρον τῆς μαίας ἢ θέτω παρὰ τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος ἢ ἐπὶ τοῦ μετώπου του νόμισμα ἢ ἀναρτῶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ τραχήλου του κττ.) σύνηθ.: Ἀσημώνω τὸν ἀναδεχτὸ Κέρκ. Ἡ νύφη ἀσημώνει (περιβάλλει τὸν τράχηλον συγγενικοῦ παιδὸς διὰ ταινίας φερούσης ἀργυρᾶ νομίσμα-

τα) Πελοπ. (Οἶν.) Ἀσημώνουν τὴ νύφη πολλαχ. Οἱ τραγονδίστρες κάθε καλεσμένον 'ς τὸ γάμο τὸν κρατοῦν 'ς τὴν πόρτα, τοῦ ἔνε εἶνα ταιριαστὸ τραγοῦδι κ' ἐκεῖνος τοῖς ἀσημώνει Πελοπ. (Βούρβουρ.) Ἀσήμωσε τὸν δεῖνα γὰ νὰ τελειώσης γρήγορα τὴ δουλειά σου Ἀθῆν. Ἐπανελθοῦσα μόλις μετ' ὀλίγα λεπτά ἐπῆρε τὰ συχαρίκια τῆς Μυρσούδας, ἥτις τὴν ἀσήμωσεν ΑΠαπαδιαμ. Πρωτοχρ. διηγ. 54. Καὶ πάνω 'ς τὸ χορὸ ὁ κύρ Γιαννάκος κ' ἡ κυρὰ Ἄννα ἀσήμωσαν ρίχνοντας μετζίτια καὶ κάρτα ἀσημένια (κάρτο = ἀργυροῦν νόμισμα τέταρτον τοῦ μετζιτιέ) ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 4,20 || Φρ. Ἀσημώνω τὴ σκεπὴ (δίδω δῶρον εἰς τοὺς ἐργάτας, οἰκοδομῆς ὅταν τεθῇ ἡ στέγη αὐτῆς) Ἀθῆν. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. || Ἀσμ.

Ρίξε, μάννα, ἀσήμωσε το, καὶ πατέρα, χρύσωσε το (ἐνν. τὸ προζύμι) Λευκ.

Πβ. μαλαματώνω, χρυσώνω.

ἀσημωτής ὁ, Λεξ. Περίδ. Βυζ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. ἀσ'μουτής Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσημώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τεχνίτης ἀσχολούμενος εἰς τὴν δι' ἀργύρου ἐπένδυσιν ἢ ἐπίχρισιν διαφόρων ἀντικειμένων, ἐπαργυρωτής, ἐνθ' ἄν.

ἀσημωτική ἡ, ἀμάρτ. ἀσ'μουτ'κή Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσημωτής καὶ τῆς καταλ. -ική.

Ἡ τέχνη τοῦ ἐπαργυρωτοῦ.

ἀσημωτός ἐπίθ. Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 347 Δημητρ. ἀσημουτός Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσημώνω.

1) Ἀργυροῦς ἢ δι' ἀργύρου κοσμημένος Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.: Ἀσημωτὴ πιστόλα Κρήτ. Ἀσημωτὸ καδήλι-μαχαίρι κττ. αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἐφόρειε κ' εἰς τὴ μέση σου ἀσημωτὸ μαχαίρι αὐτόθ.

Τάσσω σου, Παναγία μου, ἀσημωτὰ καδήλια

γὰ νὰ μᾶς βάλῃς γλήγορα 'ς τὰ χέρια δαχτυλίδι

αὐτόθ. 2) Ὁ ὁμοιάζων ἢ στίλβων ὡς ἀργυρος, ἀργυρόχρους Πόντ. (Κερασ.)

ἀσήμωτος ἐπίθ. ἑνιαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσημωτός τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ- προσλαβόντος σημ. στερητ. διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2α.

1) Ὁ μὴ ἐπενδεδυμένος δι' ἀργύρου ἢ μὴ ἐπηργυρωμένος ἐνθ' ἄν.: Εἰκόνα ἀσήμωτη ἑνιαχ. 2) Ὁ μὴ διὰ χρημάτων δεκασθεὶς Λεξ. Δημητρ.: Γιὰ νὰ τελειώσω τὴν ὑπόθεσί μου κάνένα δὲν ἄφησα ἀσήμωτο.

ἀσητὲ ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσοῦ.

Διηθημένος: Βότσε ἀσητὲ (οἶνος κτλ.)

ἀσητε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσητὲ τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ- προσλαβόντος σημ. στερητ. διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2α. Ὁ μὴ διηθημένος, ἀδιήθητος. Συνών. ἀσοῦρωτος.

ἀσήτευτος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *σητευτός < σητεύω.

Ἀχοσκίνιστος. Συνών. ἀσήτιστος.

ἀσήτιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσήτ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *σητιστός < σητίζω.

Ἀσήτευτος, ὁ ἰδ.: Εἶν' ἀσήτ'γους οὐ τραχανᾶς. Ἀσήτ'γη πίττα δὲ γένιτι. Δὲν τρώει ἀσήτ'γου ψουμί.

